

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 24. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Tirsdag den 3. april 2018
Tidspunkt: Mødet startede kl. 13.50
Sted: Vær. 2-133

Til stede: Erik Christensen (S), formand, Kenneth Kristensen Berth (DF), næstformand, Carsten Kudsk (DF), Jakob Ellemann-Jensen (V) og Peter Hummelgaard Thomsen (S).

Desuden deltog: Statsminister Lars Løkke Rasmussen

Punkt 1. Afrapportering fra møde i Det Europæiske Råd og møde i Det Europæiske Råd (art. 50) den 22.-23. marts 2018

Det Europæiske Råd 22-23/3-18 – bilag 14 (konklusioner fra mødet i Det Europæiske Råd 22/3-18)

Statsministeren: Jeg vil i dag aflægge referat fra det møde i Det Europæiske Råd, der fandt sted lige før påske. Inden jeg tog afsted, redegjorde jeg relativt indgående for mødets dagsorden, og min redegørelse viste sig at holde nogenlunde stik. Mødet var præget af de faste forårstemaer, men også af to tunge og aktuelle emner: forholdet til Rusland efter giftangrebet i Storbritannien og Trumps udmelding om told. Derudover var der også en række andre vigtige emner: beskatning af den digitale økonomi, Tyrkiet, afsløringer om Facebook og Cambridge Analytica, implementeringen af den sociale søjle og spørgsmålet om håndteringen af Brexit. Fredag eftermiddag holdt eurolandene desuden et møde.

Rusland

Under middagen torsdag aften brugte vi meget tid på at diskutere Rusland efter giftangrebet i Salisbury. Premierminister Theresa May, der i øvrigt kommer til Danmark på mandag, orienterede om sagen og om det britiske modsvar rettet mod Rusland. Vi havde en god drøftelse med hende om Storbritanniens ønsker til de europæiske landes solidaritet. Med afsæt i den diskuterede vi EU's reaktion og vedtog konklusioner, der på det skarpeste fordømmer angrebene. Vi erklærede os enige med den britiske regering i, at det højst sandsynligt er Rusland, der er ansvarlig for mordforsøget, og at der ikke er nogen anden sandsynlig forklaring – det vil sige, at vi skærpede den tekst, som udenrigsministrene havde formuleret nogle dage i forvejen.

Vi havde en intens diskussion om behovet for et stærkt europæisk modsvar, som førte til en enighed om, at de lande, der var parate til bilateralt at tage skridt, søgte at koordinere det. Udenrigsministeren var allerede morgenen efter denne drøftelse i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvor han fik opbakning til, at Danmark kunne tage et initiativ. Det tog vi så mandag i påskeugen synkront med en række andre lande, således at det nu er i alt 19 EU-lande, der sammen med NATO og en række andre lande har udvist knap 150 russiske diplomater. 19 lande er jo ikke alle EU-lande, men alligevel mange, så vi havde også en drøftelse af, hvad EU kollektivt kan gøre, og det var den, der førte til, at vi traf beslutningen

om at hjemkalde EU's ambassadør fra Moskva til konsultationer i 4 uger. Så udkommet af drøftelsen var et stærkt europæisk modsvar. Derfor vil jeg også gerne benytte lejligheden til at takke Folketingets partier for den opbakning, der har været til regeringen ageren i denne sag. Opbakningen har gjort os i stand til at handle adækvat og hurtigt. Det er selvfølgelig et højst usædvanligt skridt, der også er blevet bemærket i Moskva, men det var nødvendigt. Rusland er gået for langt, og angrebet var helt uacceptabelt og skulle naturligvis have konsekvenser. Det er i sagens natur også en diskussion, som vi kommer tilbage til på senere topmøder. Vi skal senere ind på hele spørgsmålet om, hvordan vores relation til Rusland skal udvikle sig. Den diskussion er ikke afrundet med de beslutninger, der blev taget – det er et emne, der er kommet for at blive.

Peter Hummelgaard Thomsen var glad for, at statsministeren kvitterede for opbakningen og mente, at regeringen havde håndteret situationen klogt. Han ville gerne vide, om Nord Stream 2 havde været en del af diskussionen. Man havde tidligere talt om, at Danmark gerne så en fælles EU-holdning til det problem. Det havde været vanskeligt, bl.a. på grund af den tyske position. Kunne den seneste udvikling bruges som løftestang for en fælles EU-holdning?

Carsten Kudsk spurgte, om man på mødet havde haft det oppe at vende, hvorvidt Rusland stod alene, eller om der kunne komme en reaktion fra russiske samarbejdspartnere som f.eks. Kina.

Statsministeren svarede, at drøftelsen om responsen over for Rusland begrænsede sig til det diplomatiske aspekt, altså udvisningen af diplomater og udvisning af EU-ambassadøren. Oplægget til diskussionen var, hvilke skridt briterne gerne så taget i solidaritet, så den gik altså på, hvad EU kollektivt skulle gøre, og der var en udveksling af de forskellige landes planer. Statsministeren var glad for, at Danmark var i stand til at agere proaktivt. Det ændrede ikke ved – som han også havde antydnet i sin afrapportering – at en bredere diskussion udestod: forholdet til Rusland og udviklingen af dette. Diskussionen var ikke egnet til et åbent møde i udvalget, men man ville vende tilbage til den – også på EU-plan. Statsministeren kvitterede for Peter Hummelgaard Thomsens kommentarer om Nord Stream 2 og sagde, at han håbede snart at få et bilateralt møde med Angela Merkel nu, hvor der langt om længe var dannet en ny tysk regering. Han var ikke klar over, om det havde medført en ændret tysk holdning, men det skulle i hvert fald prøves af. På det næste DER-møde ville der være en bredere debat om Rusland. Man ville også se på, om de økonomiske sanktioner mod Rusland – der har udspring i Ukraine krisen – skulle forlænges med yderligere 6 måneder. Det var hans opfattelse, at Rusland stod alene, og at der ikke var en bevægelse henimod, at nogle lande skulle være på vej til at understøtte russerne. Alle EU-landene var enige i fordømmelsen af den russiske handling, og alle var med på at tage et kollektivt skridt om at hjemkalde EU-ambassadøren. Der var også en stærk opbakning fra 19 lande til at tage bilaterale skridt.

Carsten Kudsk uddybede, at han første spørgsmål ikke var Rusland i forhold til EU-landene, men i forhold til andre lande – herunder Kina eller mellemøstlige lande, der gerne vil være russiske samarbejdspartnere. Kunne de finde på at tage skridt i russisk favør?

Statsministeren mente at have besvaret Carsten Kudsk's spørgsmål i første omgang. Ja, Rusland stod alene, men der er klart, at hvis man efterlader sig et rum, når man trækker sig, kan det være, at andre søger ind i det rum. Det rækker dog ikke ved, at verden ikke kan være et irreguleret sted, og at der må være konsekvenser.

USA's importtold

Vi drøftede også de alvorlige amerikanske udmeldinger om told på stål og aluminium. Diskussionen tog i begyndelsen udgangspunkt i en uvished om, hvorvidt EU ville blive undtaget fra den amerikanske importtold. Helt frem til fredag den 23. marts var det uklart, om det ville blive tilfældet og i givet fald på hvilke betingelser. Det i sig selv vidnede om en noget kaotisk proces i Washington, at man var der, hvor 28 EU-ledere diskuterede, hvorvidt man var på kanten af en handelskrig. Til sidst blev det meldt ud, at EU som helhed og en række andre lande blev undtaget, men dog kun midlertidigt frem til den 1. maj.

Jeg håber – og vi tillader os også at udtrykke en forventning, som det vil vise sig om har sin berettigelse – at USA gør sin undtagelse i forhold til EU permanent. EU og USA er tætte allierede, og det kan selvklart ikke have sin rigtighed, at EU skal rammes af en amerikansk told, som er begrundet i hensyn til national sikkerhed. I det hele taget må man sige, at tanken om at indføre told på baggrund af national sikkerhed er noget, som vi i givet fald må være parate til at udfordre i WTO, og hvis EU efter 1. maj eller på et andet tidspunkt pludselig bliver omfattet af tolden, skal vi også være parate til at reagere med et passende modsvar.

Bag den amerikanske melding ligger der selvfølgelig et reelt problem, nemlig at der er en global overkapacitet af især kinesisk stål og aluminium, men det løser vi jo ikke ved at bygge handelsbarrierer, som både USA og EU vil tabe på. Derfor skal vi i sidste ende selvfølgelig også være parate til at forsvare vores interesser. Jeg er heller ikke i tvivl om, at det er den dominerende holdning, selv om den ikke blev trykprøvet, for ved mødets slutning stod det klar, at EU i første omgang ikke ville blive omfattet af tolden. Vi vedtog også generelle konklusioner om EU's øvrige handelspolitik og støtte til arbejdet med at indgå nye handelsaftaler med vigtige nye markeder.

Kenneth Kristensen Berth delte ambitionen om mest mulig global frihandel, og han kunne forstå på statsministeren, at han var utilfreds med den amerikanske told på aluminium og stål. Hvad mente han så om, at Kommissionen den 8. februar 2018 havde besluttet at lade antidumpingtolden på kinesisk stål gælde i yderligere en 5-årig periode med en straffetold på mellem 17,2 og 27,9 pct.? Hvordan kunne man på den ene side harcelere over det amerikanske initiativ og på den anden side ikke have et problem med, at Kommissionen havde forlænget tolden på kinesisk stål?

Statsministeren svarede, at han forholdt sig til den amerikanske tanke om at indføre told på stål og aluminium fra Europa med afsæt i nogle sikkerhedspolitiske overvejelser. Det

forekom ham at være lidt langt ved. Nok var der udfordringer med den måde, som kineserne driver de statskontrollerede virksomheder på, og med den globale økonomi generelt, men løsningen kunne ikke være at lægge told på europæiske produkter stål og aluminium. Risikoen for, at der opstod en barriere mellem USA og EU havde været genstand for drøftelsen. Tolden var midlertidig afblæst indtil 1. maj. Der var en dialog mellem USA og EU, men den indeholdt en skævhed: Hvis man vil lave en toldbarriere for europæiske varer og dermed over for en af USA's nærmeste allierede med afsæt i den amerikanske sikkerhed, svigter logikken. EU ville gerne diskutere rammevilkår for handel over Atlanten, og det faktum var også grundlaget for, at man havde været langt inde i TTIP-forhandlingerne med den tidligere amerikanske præsident. Hvis amerikanerne ville optage de forhandlinger – eventuelt i en anden ramme – ville man være åbne over for det, men man kunne ikke sidde overhørig, at amerikanerne overvejede at lægge told på europæiske varer. Og der var ingen sammenhæng til, at Europa selv havde taget den kinesiske overproduktion alvorligt og havde forlænget antidumpingtolden.

Kenneth Kristensen Berth kunne forstå på statsministeren, at han bakkede op om antidumpingtolden på stål og aluminium fra Kina, og at hvis USA gjorde noget lignende, ville Danmark heller ikke have noget imod det.

Statsministeren sagde, at det havde vist sig ikke at være nødvendigt at vedtage et mod-svar på en amerikansk told på europæiske produkter. EU og Danmark er tilhængere af frihandel, og hvis nogen gør noget dumt, skal man følge op med konsekvenser. EU's skridt med antidumpingtold på kinesiske produkter er i overensstemmelse med WTO-reglerne; det samme gør sig ikke gældende for de amerikanske skridt, når man også tager i betragtning, at argumentet skulle være amerikansk sikkerhed. Det holdt ikke, og derfor var det godt, at tolden på EU-varer indtil videre ikke var blevet indført. Nu måtte man afvente den 1. maj, men man var nødt til at forholde sig til en reaktion, hvis amerikanerne mod forventning skulle beslutte ikke at gøre undtagelsen permanent.

Økonomiske emner

På de økonomiske spørgsmål bekræftede vi den fælles forpligtigelse til at gennemføre strategierne fra det indre marked, som har 25-år-jubilæum i år. Erhvervsministeriet har beregnet en positiv effekt på dansk økonomi i hundrede milliarder kroners klassen svarende til 5 pct. af vores bruttonationalprodukt. Vi bekræftede også forpligtelsen til at gennemføre strategierne for det digitale indre marked inden udløbet af Kommissionens og Europa-Parlamentets mandat i 2019.

Ligeledes vedtog vi de generelle økonomiske retningslinjer til EU-landene og eurozonen inden for rammerne af det europæiske semester, og vi havde lejlighed til at lytte til Mario Draghi, præsidenten for Den Europæiske Centralbank, orientere om situationen for de europæiske økonomier. Der har været vækst i alle landene i de sidste 2 år. Der er en høj tillid til økonomien, og flere og flere er kommet i arbejde. Der tegner sig sådan set et fornuftigt og positivt billede, men også et billede, som i sig rummer udfordringer, fordi mange lande fortsat har høj gæld, store underskud og høj ledighed – især blandt unge. De lande har

stadig et stort hjemmearbejde at gøre, hvis den gode udvikling skal fastholdes, og hvis vi ikke skal løbe ind i nye problemer på længere sigt.

Vi havde også et kort besøg af formanden for eurogruppen, der orienterede om status over forhandlingerne om bankunionen, men det gav ikke anledning til nogen debat. Vi vedtog korte proceskonklusioner om implementering af den sociale søjle fra Göteborg. Det gav heller ikke anledning til drøftelser.

Digital beskatning

Torsdag aften havde vi udover den intensive drøftelse om Rusland også en anden interessant drøftelse om beskatning af den digitale økonomi. Det var en uformel drøftelse uden konklusioner. Kommissionen havde udsendt to forslag dagen før. Dem skulle vi ikke forholde os til som sådan, men flere berørte dem naturligvis. Jeg gav udtryk for, at det er helt indlysende, at alle virksomheder skal bidrage til fællesskabet og betale deres andele i skat, uanset om de er digitale eller ej.

Vi kan ikke acceptere, at nogle virksomheder formår at manøvrere sig uden om at betale skat. Jeg sagde også, at vi er nødt til at udvikle værktøjer, så vi kan håndtere beskatning af den nye type virksomheder, der knytter sig til den fjerde industrielle revolution. Der skal ikke herske tvivl om, at regeringen er meget optaget af at bekæmpe skatteunddragelse og skatteundgåelse, og derfor var jeg også blandt dem, der pressede på for, at der skal findes gode effektive løsninger, der sikrer flere beskatning. EU skal være springbræt for de gode løsninger – allerbedst via fælles EU-holdninger, der fødes ind i OECD-systemet, så vi får globale løsninger. Men der skal altså også være en åbenhed over for, at hvis det spor ender blindt eller er meget langt, kan det være relevant, at EU udvikler egne, midlertidige modeller.

Det står rimelig klart, at en global løsning ikke er lige rundt om hjørnet, og derfor er det relevant at overveje, om vi i mellem tiden kan gøre noget i EU. Regeringen engagerer sig i det arbejde med henblik på at sikre kloge og gennemtænkte løsninger. Grunden til, at jeg siger det, er, at det ikke er helt enkelt, for flytter man beskatning af virksomheder derfra, hvor værdien skabes, dertil hvor virksomheden har sin omsætning – og i øvrigt gør det til et generelt princip – vil det udfordre vores egen selskabsskattebase. Store danske virksomheder som Novo Nordisk og Lego har skabt værdierne i Danmark, men har langt størstedelen af deres omsætning ligger i udlandet, så der er i hvert fald en dimension der: Hvordan afgrænser man de virksomheder, der i givet fald skulle betale omsætningskat fra andre typer virksomheder? Og hvordan implementerer og håndhæver man en ren europæisk løsning uden for EU, så man undgår, at det i praksis ender med at blive en skat for kun europæiske virksomheder og forbrugere? Man skal tænke sig grundigt om og investere tid og energi i at finde løsninger, der også fungerer i virkeligheden.

Det er i øvrigt et vilkår, at hvis vi skal finde en europæisk løsning, kræver det enstemmighed, og selv om der på mødet var enstemmig opbakning til målet om, at tech-giganterne

skal betale deres fair andel i skat, var der ikke lysende klar enighed om midlerne til at opnå målet.

Det var som sagt en første drøftelse, og vi vender tilbage til spørgsmålet i juni, når vi har haft tid til at se på Kommissionens forslag.

Peter Hummelgaard Thomsen kvitterede for, at det af statsministerens afrapportering fremgik, at han ikke var afvisende over for beskatningen. I pressen havde billedet ellers været, at Danmark stod skulder ved skulder med EU's skattelylande i en modstand mod forslaget. Statsministeren sagde også, at selv om det ikke havde nogen direkte forbindelse, hang den digitale beskatning alligevel sammen med Facebook/Cambridge Analytica-sagen og debatten om de nye store monopoler. En ting er, at de ikke betaler den skat, de bør, noget andet er, at de ophober data og er med til at fordreje den politiske debat. For de tredje er man ude i monopolistiske tilstande. Den franske løsning var ikke nødvendigvis den bedste, men han var enig med statsministeren i, at det var vigtigt, at Danmark meldte sig aktivt ind i diskussionen og ikke bare håbede på en fælles global løsning, der har lange udsigter.

Statsministeren lagde vægt på, at det ikke var en enkelt sag. I denne fjerde industrielle revolution står man med en ny type virksomheder, der værdiskaber på en anden måde, end man gjorde tidligere. I de nye økonomier er det sværere at gennemskue, hvor værdierne skabes, end hvis man sammenligner med f.eks. en fabrik, der producerer insulin, som så skibes ud og sælges. Verden får brug for at udvikle værktøjer for at håndtere den situation. Beskatning er én del af det, men det handler også om persondataskyttelse, monopolisering og virksomheder, der vokser sig større end nationalstater. Han var ikke i tvivl om, at den rigtige platform er den multinationale, som f.eks. G19 eller OECD etc., men grunden til, at statsministeren var åben over for europæiske løsninger, var, at nogen må flytte sig først. Det samme gør sig gældende med klimaudfordringerne: Problemet bliver ikke løst, hvis der ikke er opbakning uden for Europa, men det, at Europa gik forrest, var med til at skabe en bedre international regulering. Det samme gjaldt persondataforordningen, som han ikke mente havde fundet sin endelige form, og efter hans mening nogle steder skød helt ved siden af. Statsministeren var bekendt med, at det frivillige foreningsliv var bekymret over nogle af de regler, der træder i kraft den 25. maj. Dog skulle der ske noget, og over tid ville man formentlig ramme en bedre regulering.

Statsministeren var glad for bemærkningen fra Peter Hummelgaard Thomsen om, at man var nødt til at melde sig ind i debatten. Den ville blive konkretiseret i løbet af foråret.

Facebook/Cambridge Analytica

Kort før mødet blev det som bekendt afsløret, at ca. 50.000 millioner amerikanske facebookbrugeres oplysninger ulovligt var blevet videregivet til konsulentfirmaet Cambridge Analytica. Det er en meget alvorlig sag, der handler om læk af persondata og spørgsmål om, hvorvidt Facebook har overholdt sin pligt til at sikre brugerdata. Det var afsløringer, der på mødet gav anledning til skarp kritik uden sammenhæng med beskatningsspørgsmålet, tror jeg, at det var med til at præge stemningen og en kollektiv følelse af, at vi vist ikke skylder de der tech-giganter ret meget for tiden. Der er også et udtalt krav om større gennemsigtighed for onlineplatforme. Nu er det Facebook, det kunne også være andre, men Facebook er nødt til at tage et større ansvar. På en måde understreger det også betydningen af EU's databeskyttelsesregler, der træder i kraft den 25. maj. Det er helt afgørende, at de regler overholdes, men det er nok også helt afgørende, at man ikke tror, at man med dem har fundet den endegyldige løsning på alle de spørgsmål, der knytter sig til den nye teknologi. Derfor aftalte vi også, at vi skal vende tilbage til dette emne på vores uformelle møde i Bulgarien i maj måned, så vi kan fortsætte drøftelsen af, hvorvidt de eksisterende regler er tilstrækkelige.

Kenneth Kristensen Berth henviste til, at Peter Hummelgaard Thomsen i sin kommentar til diskussionen om den digitale beskatning sagde, at Facebook medvirkede til at fordreje den politiske debat. Det var et ret vidtgående synspunkt, at sociale medier skulle kunne det. Var statsministeren enig i det synspunkt – hvis ja, på hvilken måde?

Statsministeren mente, at det faldt uden for rammerne af afrapporteringen, at han skulle forholde sig til Peter Hummelgaard Thomsens udtalelse om de sociale mediers betydning for den politiske debat. Det var en del af en større debat og var heller ikke et emne, der blev taget op på mødet. Statsministeren kunne sige, at han også var bekymret for spørgsmålet om beskyttelse af personfølsomme oplysninger og retten til privatliv. Vi lever i en tid, hvor vilkår og betingelser for at benytte en service bliver stadig mere komplicerede, og hvor det er tvivlsomt, hvor mange der læser dem, før de accepterer dem. Når man kan konstatere, hvordan nogle data bliver genanvendt og formidlet, rejser det en debat om en offentlig regulering. Selv mente statsministeren, at der var et behov for den, og i stedet for, at hver nationalstat skal bygge sit eget regelsæt op, at det oplagt at gøre det på internationalt plan. EU var ikke en unaturlig ramme at tage de drøftelser i, men derfra til at konkludere, hvad der skulle til, var sagen ikke helt moden til.

Kenneth Kristensen Berth havde bragt det op, fordi statsministeren havde givet udtryk for, at multinationale virksomheder skulle til at tage sig sammen. Han kom til at tænke på Kommissionens code of conduct-aftale med Google og Facebook, der havde fået en tysk overbygning, der gør, at Facebook skal fjerne hadske ytringer og ellers får de nogle gevaldige bøder. Det var klart, at hvis retorikken gik på, at Facebook fordrejer den politiske debat, ville man fare ud med bål og brand og få Facebook til at fjerne de synspunkter, man ikke var enige i.

Statsministeren havde noteret sig, at Mark Zuckerberg havde bedt om syndernes forladelse i sagen: Der var altså noget at komme efter i måden, man håndterer data på. Det fik dog ikke statsministeren til at konkludere, at sociale medier er et onde for demokratiet. Selv var han aktiv bruger og mente, at hvis man anvender medierne rigtigt, har de et formål i den politiske samtale. Man skal dog tage spørgsmål om opsamling af data og indblik i og forvaltning af data alvorligt; det kan man ikke overlade til den enkelte bruger at tage ansvaret for. Sådan havde man heller ikke gjort det, når man talte forbrugerbeskyttelse i al almindelighed, og det havde til alle tider været en politisk diskussion om at nå frem til, hvor meget man skal regulere, og hvor stort det personlige ansvar skal være. Konsensus i det danske samfund var dog, at nogen er nødt til at tage et regulatorisk ansvar. Behovet er der for immaterielle produkter – og det har ikke noget at gøre med at lægge visse firmaer for had – men det skal gøres på en begavet måde.

Vestbalkantopmøde/Tyrkiet

Vi berørte også kort det kommende Vestbalkantopmøde, der finder sted den 17. maj i Sofia, ligesom vi også kort kom ind på forholdet til Tyrkiet. Der var enighed om at rette kritik af den tyrkiske regerings ageren i Det Ægæiske Hav og af udviklingen i Tyrkiet mere generelt.

Brexit

Fredag mødtes hele EU-28 for at gøre det handelspolitiske spørgsmål færdigt, for det var først torsdag, at de amerikanske meldinger begyndte at tage sin klar form. Efter det forlod Theresa May mødet, og vi fortsatte i artikel 50-format for at drøfte Brexit. Vi startede med at vedtage de supplerende retningslinjer for forhandlingerne om det fremtidige forhold mellem EU og Storbritannien, som nu udgør Michel Barniers mandat til de videre forhandlinger om en politisk erklæring om rammerne for den fremtidige relation. Af retningslinjerne fremgår det klart, at hvis briterne slækker på deres røde linjer, f.eks. ved alligevel at ønske at blive i toldunionen, er EU klar til at drøfte en tættere relation. Der er dog ikke noget endnu, der indikerer, at det er tilfældet, men fra EU-27's side er det et signal om maksimal åbenhed for at få den tættest mulige relation. Efter vedtagelsen af retningslinjerne, redegjorde Barnier for status over forhandlingerne. Det var sådan set opløftende at høre, at der nu er opnået væsentlige fremskridt i forhandlingerne om udtrædelsesaftalen, og at det er lykkedes at nå til politisk enighed om en overgangsordning, der skal indgå i udtrædelsesaftalen, og som kan fjerne meget usikkerheden om, hvad der skal ske efter den 30. marts næste år. Det er selvfølgelig under forudsætning af, at alt det andet også falder på plads.

For mit vedkommende sluttede mødet der og fortsatte for andre, idet der efterfølgende var et eurotopmøde, hvor stats- og regeringscheferne fra eurozonen bl.a. drøftede, om eurozonen har brug for en selvstændig fiskal kapacitet, og hvordan man kommer videre med bankunionen. Den drøftelse kan jeg i sagens natur ikke referere fra.

Mødet sluttede kl. 14.35